

blive Gjenstand ikke blot for en eneste Behandling i det andet Thing og i dette Thing, men ogsaa for en Fjellesforhandling. Det tror jeg altsaa er fra Oppositionens Side givet, at en Overenskomst om Finantsloven er umulig, umuliggjort baade ved Realiteten af Finantsloven og ved det Tidspunkt, hvorpaa den kommer ind til os. — Jeg forstaar derfor ikke Andet, end at det maa være Oppositionen i det andet Thing fuldt bevidst, at denne Finantslov kunne vi ikke gaa med til, og at vi altsaa nødes til i Aar, som vi nu desværre have været nødt til gennem flere Aar, at faae det, man kalder en provisorisk Finantslov, det vil sige, at der ingen Finantslov kommer. Jeg maa nu benytte Leiligheden her til at sige, at der er fremkommet Ytringer i det andet Thing under en saadan Form, at de maa tillægges særlig Betydning, gaende ud paa, at man har ment, at dette Things Flertal var enigt med Regjeringen om i sin Tid at fremfalde eller fremtvinge en provisorisk Lov. Det underer mig ikke, at noget Saadant er fremkommet, thi det er kun et Bevis paa, hvor forskjellig den samme Ting kan se ud, naar den ses fra forskjellige Sider. Det er nemlig min bestemte Overbevisning, en Mening, som jeg tror, deles af mine Meningsfæller, at vi have gjort Alt, hvad vi kunne, for at forebygge, at der kom en provisorisk Lov, at det har været os i højeste Grad imod, og at vi altid have ønsket at komme tilbage til ordinære Tilstande. Jeg minder i saa Henseende om, at vi flere Aar i Træk modtog fra Føllesthinget en Finantslov, som var i allerhøjeste Grad utilfredsstillende for dette Thing efter dets Opfattelse af Situationen; ja, man bebrejdede os endog, at vi undersøgte og fremhævede de forskjellige Mangler, den havde, og desuagtet endte med at tage den. Ja, det var maaske feil, det veed jeg ikke, men jeg tror dog, at vi derved viste vort inderlige Ønske, at der maatte komme en Overensstemmelse mellem begge Thing, og at det andet Thing maatte tage noget Hensyn til dette Things Billie. Men det var saa langt fra, at dette skete, at man netop maatte sige, at Finantslovene bleve tarveligere og tarveligere og mere og mere utilfredsstillende, og det blev ogsaa udtalt fra mange Sider, som ikke kunne siges at være inkompetente — selv om Sligt ikke er fremkommet som Resolutioner fra det andet Thing — at man netop havde den Hensigt ved tarvelige, daarlige Finantslove, ved mere og mere at indskrænke alle nødvendige Bevillinger at tvinge Regjeringen til enten at gaa sin Vej eller gjøre Brud paa den

forfatningsmæssige Tilstand her i Landet. Da vi i Fjor fik Finantsloven paa den eiendommelige Maade, hvorpaa vi fik den, var der jo ikke Andet for os at gjøre, end at behandle den, som den forelaa, og give en Tilslutning til de Bevillinger, som vandt vort Bifald; i Aar have vi atter en eiendommelig Situation, og det ser i alt Fald for mig ud, som om man netop ønsker paany at faae en provisorisk Lov; thi det havde dog ganske vist ikke været umuligt for det andet Thing at fremstjunde Lovforslagets Behandling saaledes, at vi havde faaet den i god Tid, og at komme med saadanne Antydninger og Endringer i Thingets tidligere Opfattelse, at der havde været Mulighed for en Overenskomst mellem Thingene. Det er blevet fremhævet som Grundlag for en Overenskomst med det andet Thing, at hvert Thing skulde respektere det andet Things Ret til at nægte Bevillinger. Det er en Theori, som jo ofte er kommen frem fra mange Sider, men det gaar vist nok med denne Theori, som det saa ofte gaar, at den i det praktiske Liv ikke tager sig ud. Mig forekommer det nu, at den heller ikke theoretisk taget er rigtig. Vi ere vistnok enige om, antager jeg, at nogen fuld Frihed til at nægte Bevillinger kan der ikke tilkomme det enkelte Thing. Vi have været enige om, at bestaaende Love, hvad enten det saa er Skattelove eller Afgiftsbevillinger til bestaaende Love, staar det ikke i det enkelte Things Magt at nægte; Magt er nu maaske et forkert Udtryk; thi det enkelte Thing kan naturligvis nægte den, men konstitutionelt rigtigt er det i alt Fald ikke. Vi ere vistnok enige om, at naar Thingene have bevilget Begyndelsen paa Noget, er det enkelte Thing ogsaa bundet til at give Bevillinger til Fortsættelsen. Ja, vi ere vel ogsaa enige om, at selv om der ikke ler nogen Lov, er man nødt til at give Bevillinger til bestaaende Institutioner, man kan maaske ogsaa anvende denne Sætning videre og sige, at naar der f. Ex. er de og de Bygninger, som ere nødvendige for de og de Institutioner, er man nødt til at lade de Bygninger vedblive at eksistere, idet det ikke kan gaa an, at det enkelte Thing enten vil have dem nedrevne eller vil lade dem falde, for derigennem at fremtvinge den paagjældende Institutions Ophør eller nye Bevillinger. Kort sagt, i Almindelighed tror jeg ikke, at den Sætning er rigtig, og efter den hele Maade, hvorpaa vort finantsielle System er ordnet, tror jeg særlig, at Theorien er urigtig. Der er adskillige Lande, hvor det finantsielle System er ordnet paa en anden